

[Jørgen Jørgensen.]

den daarligst stillede Del af Befolkningen, og jeg skal slet ikke afvise, at man kan drøfte et andet Grundlag for at holde lavere Priser paa disse Livsformøenheder for Befolkningen, men jeg er imod, at man vil begynde at bygge dette op ud fra et rent socialt Synspunkt, dele Befolkningen op og sige, at en vis Indtægtsklasse skal have disse Varer til een Pris, medens andre, højere Indtægtsklasser skal betale en anden Pris. Det Synspunkt, det Princip er jeg imod. Skal man træffe en anden Ordning end den, der gælder nu, maa det være en generel Ordning og ikke en social Foranstaltning med Rabatkort til et lille Udsnit af Befolkningen.

Vi maa hele Tiden regne med, at disse Foranstaltninger er midlertidige Foranstaltninger, fremkaldt af Tilstande ude i Verden, som forhaabentlig en Dag bliver anderledes, og at vi derfor ogsaa skal være opmærksomme paa, om der er Omraader, hvor vi kan afvikle disse Foranstaltninger. Derfor er jeg slet ikke imod, at man drøfter, om der er andre Veje at gaa end dem, vi hidtil har fulgt, men jeg vil være meget imod, at man nu vil gøre Forsøg paa at føre Forbrugerpriserne op til Producentpriserne med de Virkninger for hele Prisudviklingen, som dette vilde føre med sig, og jeg vil ogsaa være imod, at man vil gøre Forsøg paa at afbøde de værste Virkninger ved en Rabatordning til en ganske lille snæver Kreds af Befolkningen. Man maa finde helt andre, generelle Retningslinier at gaa efter, hvis man skal drøfte en Afvikling paa det nuværende Grundlag, og det er i hvert Fald en Forudsætning fra min Side for at drøfte disse Ting, at det ikke bliver en Ordning, der gaar ud over de daarligst stillede i Samfundet. Hvis man vil fastholde Hovedsynspunktet, som ligger til Grund for Prisnedsættelsen nu, kan vi altid drøfte, om der er andre Veje at gaa end dem, vi hidtil har fulgt.

Som det fremgaar af det, jeg har sagt, mener jeg, Rigsdagen bør støtte Landbrugsministeren i at faa gennemført, hvad han under Forhandlingerne med Landbrugsorganisationerne stillede i Udsigt, saafremt der i øvrigt kunde opnaas Enighed, nemlig at Hjemmemarkedet for det kommende halve Aar — for det Tidsrum gælder jo Ordningen — betaler en Pris, der svarer til Gennemsnitseksporthalvprisen for Smør og Flæsk, og at altsaa til Gengæld de nuværende Priser for Forbrugerne i det store og hele opretholdes.

Jeg gentager, at dette Standpunkt, som jeg her har givet Udtryk for, er betinget af, at der ogsaa kan opnaas Enighed om de Priser, der fastsættes i Kornloven — paa

samme Maade forstod jeg ogsaa den højtærede Landbrugsminister under Forhandlingerne med Landbrugsorganisationerne. Men saafremt denne Enighed kan opnaas, hvad jeg vil anse for muligt og meget ønskeligt, vil jeg mene, at det Forslag, jeg her har skitseret, og hvorefter Landbruget oppebærer Gennemsnitseksporthalvprisen ogsaa for de Varer, der leveres paa Hjemmemarkedet, vil være det rigtigste at gennemføre, og jeg tror, som sagt, at Forskellen imellem, om man tager denne Pris eller man fæstner Hjemmemarkedsprisen paa et andet Grundlag, som Landbrugsministeren i sit Forslag har gjort, i Løbet af det kommende Aar vil vise sig at blive meget ringe og at det derfor ikke kan være Udgangspunkt for stor Strid, om det skal være den ene eller den anden Pris, der skal fastlægges. Jeg vil advare imod at gøre dette til et stort principielt Spørgsmaal, det mener jeg ikke, det egner sig til, og med Henblik paa de kommende Forhandlinger om Landbrugets Afsætningsmuligheder tror jeg ogsaa, det er ønskeligt, at denne Forhandling ikke fører til en Skærpelse af Spørgsmaalet, hvilket ikke er til Gavn for det danske Landbrug og heller ikke for det danske Samfund.

Aksel Larsen: Da vi i December paa et Tidspunkt, da Rigsdagens Juleferie stod for Døren, behandlede et Forslag fra Landbrugsministeren om Forlængelse af den af hans Forgænger indførte Ordning om Forbrugerpriserne paa Smør og Flæsk, eller rettere sagt Afregningen til Producenterne for den Del af Smørret og Flæsket, der gaar til Hjemmemarkedet, lovede Ministeren, at næste Gang, han kom med et saadant Forslag, skulde vi faa det i virkelig god Tid, saa at man kunde underkaste det en ordentlig Behandling. Jeg beklager meget, at Ministeren ikke har været i Stand til at holde dette Løfte, men at vi nu under Nødvendighedens Pres skal have Lovforslaget jaget igennem og altsaa formodentlig blive afskaaret fra at foretage den nødvendige dybtgaaende Undersøgelse. Jeg kan under disse Omstændigheder med dobbelt Iver tilslutte mig de Udtalelser, der blev fremsat af den radikale Ordfører (Jørgen Jørgensen) om det uhensigtsmæssige i, at dette Lovforslag behandles for sig, hvorefter Lovforslaget om en Kornordning behandles for sig. Det er jo saadan, at nu gælder det ikke blot Dage, men nu gælder det næsten Timer, om vi skal naa at blive færdige med vort Arbejde, og saa, synes jeg, kunde man have taget den Besparelse i Tid, der vilde følge af, at man satte begge Ting til Debat samtidig. Jeg